

**„Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti.“
(2 Tim 1,7)**

Epištola, z níž je toto Slovo života vzato, je považována za jistý druh Pavlova duchovního odkazu. Apoštol je v Římě, ve vězení, kde čeká na rozsudek, a píše Timoteovi, mladému učedníkovi a spolupracovníkovi, který má na starosti složitou komunitu v Efezu.

Tento dopis obsahuje doporučení, rady adresované Timoteovi, ale je určen každému členu křesťanského společenství včera i dnes. Pavel je kvůli hlásání evangelia v zajetí a chce povzbudit učedníka, který se bojí pronásledování a váhá kvůli obtížím spojeným se svou službou, aby čelil zkouškám a stal se tak jistým průvodcem svého společenství. Pavlovi a Timoteovi není vlastní trpět kvůli evangelium, ale toto svědectví je možné, protože je založeno na Boží síle.

„Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti.“

Pavel chce vydávat svědectví o evangelium. Je zřejmé, že to není nadání, schopnosti nebo osobní omezení, co zaručuje nebo brzdí službu slova, ale jsou to dary Ducha, síla, láska a rozvážnost, které zajišťují sílu svědectví. Zdá se, že láska, která stojí mezi silou a rozvážností, hraje roli v rozlišování. Rozvážnost vyjadřuje moudrost a připravenost na každou situaci. Timoteus, stejně jako učedník v každé době, může hlásat evangelium se silou, láskou a rozvážností, a to až do té míry, že pro evangelium trpí.

„Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti.“

I my jsme zažili pokušení, kdy jsme v životě a svědectví o Božím slově ztratili odvahu a nevěděli jsme, jak si v určitých situacích poradit.

Chiara Lubichová nám pomáhá pochopit, z čeho v takových chvílích čerpat sílu: „Musíme se obracet na Ježíšovu přítomnost v nás. Postoj, který je třeba zaujmout, tedy nebude takový, že se zablokujeme a zůstaneme pasivně rezignovaní, ale takový, že vyjdeme ze sebe, že se sjednotíme s tím, co vyžaduje Boží vůle, že se postavíme čelem k povinnostem, k nimž nás vybízí naše povolání, a budeme se spoléhat na Ježíšovu milost v nás. Tedy vyjít ze sebe. Sám Ježíš v nás bude stále více rozvíjet ctnosti, které potřebujeme k tomu, abychom o něm mohli svědčit v nám svěřené činnosti.“¹

„Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti.“

Síla, láska a rozvážnost, tři ctnosti Ducha, které získáváme modlitbou a praktikováním víry.

¹ Ch. Lubichová, Slovo života na říjen 1986, taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 373.

Otci Justinu Narimu ze Středoafričké republiky bylo vyhrožováno smrtí, stejně jako jeho spolubratrům a tisícovce muslimů, kteří se před válečnými represemi uchýlili do kostela. Vůdci milice, která je obléhala, ho několikrát vyzvali, aby se vzdal, ale on s nimi neustále vedl dialog, aby se vyhnul masakru. Jednoho dne se objevili se čtyřiceti litry benzínu a vyhrožovali, že je upálí zaživa, pokud jim muslimy nevydá. „Se svými spolubratry jsem sloužil poslední mši,“ vypráví otec Justin, „a vzpomněl jsem si na Chiaru Lubichovou. Co by na mém místě udělala ona? Zůstala by a obětovala svůj život. A tak jsme se rozhodli, že to uděláme.“ Po mši přišel nečekaný telefonát: nedalekým městem projížděla armáda Africké unie. Otec Justin jim běžel naproti a společně se vrátili do farnosti. Zbývalo třináct minut do vypršení ultimáta, třináct minut, které zachránily životy všech bez krveprolití.“²

Letizia Magri

² Unità è il nome della pace: La strategia di Chiara Lubich, a cura di Maddalena Maltese, Città Nuova, Roma 2020, str. 29-30.